

fidende til Dommeflag. Men det ville vi ikke have. Derfom Ministeriet kommer og figer: Vi gaa paa Remonterne, faa fige vi: Gaa paa Remonterne — det er klart nok. Og nu vil jeg fige det ærede Medlem, derfom det virkelig er hans Mening, at han vil gaa i Vaad med Ministeriet, faa fige vi: Lykke paa Reifen. Derimod er jeg ikke vis paa, at alle Medlemmer her ville med i den Befordring, og jeg haaber i det Mindfte, at der baade i dette Thing og det andet Thing skal være Mend, fom for Alvor ville forhandle om at bringe en ordnet Tilftand tilveie. Jeg skal lidt nærmere forklare, hvad man ønsker i faa Henseende. Det er lidt vanskeligt at tale til de Herrer ved Vinduet; thi man bliver ftar misforftaaet. Naar vi her af Hjertet føle Lyft til at være elftværdige mod de Herrer — det ligger naturligt for os — faa ere de Herrer ganfte viſt ogfaa elftværdige — det ere de altid — men de kunne dog ikke undertrykke en lille Lyft til at fortælle rundtomkring, at man her ovre er i en ſlem Knibe og ønsker at faae Hjælp og Støtte fra de Herrer, for at komme ud af den Knibe. Nu vil jeg indrømme, jeg kan forftaa, at det kan tilfredsſtille de Herrer, at dette lille Virakoffer bringes deres politiffe Betydning, — jeg ſkal ogfaa gjerne være med til at ſvinge Høgelſefarret ved denne Leilighed, — men naar vi tage Sagen ganfte alvorlig, tror jeg, at der egentlig ingen Grund er dertil. Jeg tror virkelig, at, naar de Herrer ville ſe Sagen realiſtiſt — vi ere jo i en meget realiſtiſt Tid, og Fantafiens Tid er forbi — naar de ville tage Tingene, ſom de ere, faa maa de viſnok indrømme, at vi ſtaa os temmelig godt og have ikke nogen ſærdels ſtor Træng til at komme ud af Knibe. Men det er virkelig vor oprigtige Mening, at det er Pligt for enhver Mand i dette Dieblift at hidrage Sit til, at en Forhandling mellem Thingene kan blive mulig, og at et Reſultat kan opnaas, ſom kan tilfredsſtille Forfatningens Fordringer og Landets Vre og Bel, og der har efter vor Opfatteſe Ingen Ret til at ſætte ſine Partiønſter over alt Andet (Hør! Hør!), men at Enhver er nødt til, ſelv om han i Diebliftet ſtal naae noget Mindre, ſkal finde fig i Noget, ſom ikke er faa fuldkomment, ſom han kunde ønske det, at finde fig deri, naar kun det Væſentlige bliver bedre, nemlig Landets forfatningsmæſſige Udvikling — det er dette, vi ville, og ikke en Smule Andet. Om Saadant er muligt eller ikke, afhænger jo naturligvis af, hvorledes diſſe Forhandlinger ville blive førte, og hvorledes man vil træde op mod hinanden. Der er ſagt om det Forſlag, her er forelagt, at det intet Forhandlingsforſlag er, men et Krigsforſlag. (Indſigelfe.) Det var et drillende Forſlag, ſagde det ærede Medlem for Nørrebro (Vilke: Nei!). Det ærede Medlem ſagde om Ordſpørerens Forſlag og Motiveringens deraf, at den var drillende, og ſom ſædvanlig var han enig med den høitærede

Conſeilpræſident, der ſagde, at det var et Krigsforſlag. Nu figer jeg: Jeg kan ikke opfatte det ſaaledes; hvis det er et Krigsforſlag, faa er det Forſlag, ſom er kommen til os fra Landsthinget, ogfaa et Krigsforſlag. Vilde de Herrer indrømme, at det Forſlag, der er kommet til os fra Landsthinget, er et Krigsforſlag, og at Landsthinget har ſendt os dette Forſlag for at erklære Folkethinget Krig? det vil jeg paa ingen Maade indrømme. Jeg mener, at det vilde være en ligefrem Fornærmelſe at ſige, at det havde gjort det for at erklære Krig. Nei, jeg tror, at man i Landsthinget har den ſamme Betragtning, ſom vi her i Folkethinget have, nemlig at denne Forhandling med Gangen imellem fig er til megen Nytte, og man gjør beſt i at ſtille ſine Punkter op hver paa ſin Side og ſe, om det Udvalg, der blive ſammensat, kan bringe Noget ud af det, og netop, hvis man vil det, og jo mere alvorlig man virkelig vil en Forhandling med det andet Thing, med Rigsdagens anden Afdeling, jo mindre tilbøielig vil man være til allerede paa dette Trin at indrette Forſlaget paa Afſlag eller med væſentlige Forandringer. Ja, nu veed jeg nok, at det ærede Medlem, ſom ſidder derovre og ſer paa mig, det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 5te Valgtreds (Vilde) atter er uenig med mig. Jeg beklager det i høi Grad, jeg har ſjældent den Lykke at kunne træffe ſammen i Enighed med det ærede Medlem. Jeg veed godt, hvorfor vi ere uenige. Jeg forſtaar det godt: det ærede Medlem holder ikke af Jællesudvalg; det gjør jeg i Grunden heller ikke; men det ærede Medlem gjør det af den Grund, at det altid har gjort Fortræd her og været en Ulykke for Miniſtrene her, og hvad der kommer ud af det, har ikke være godt. Det kan der nu være Noget i. Men hvorfor have de ikke udrettet Noget, diſſe Jællesudvalg, og hvad er det, der er kommet ud af det, ſom ikke er godt? Det, ſom er kommet ud af det ſidſte Udvalg, ſom ikke var godt, er det nuværende Miniſterium. Deri er jeg ganfte enig med det ærede Medlem, at det ikke er godt. Men hvorfor udrettede Jællesudvalget ikke Noget? Hvorfor bragte det ſaadant Noget ud ſom det nuværende Miniſterium? Fordi man ikke den Gang forſtod, at, naar der er en beſteemt Billie til i begge Thing at komme til en Forſtaaelfe, og naar der er gjort ſtore — efter min Mening meget for ſtore — Indrømmelſe fra dette Things Side — jeg var ikke med til en Forſoning dengang, ikke i næſte Maade —, ſaa var det Tid at viſe Maadehold, men i Stedet derfor viſte man Folkethinget en endnu ſtærkere, koldere Eiegenlydighed og Høfnæsløſhed, end nogenſinde tidligere var ſket. Ja, mine Herrer, derfor kom der ikke Noget ud af det. Der var ſandelig Medgjørlighed og Bøielighed i Folkethinget nok, meget for meget; det er der ikke nogen Tvivl om (Modſigelfe af Vilde). Ja, det ærede Medlem maa undſtylde mig, han veed jo godt, at jeg